

๑

ภาคหนุงตึงมาตั้งแต่เมื่อคืน เพราะในทันทีที่เครื่องบินถึงเมืองไทย
พ่อก็บอกเขาว่า

“พักผ่อนนอนหลับเสียนะ อย่ามัวแต่ไอ้เอ๋ เพราะพรุ่งนี้เรามีนัดกินข้าวเที่ยง
แก่ไม่ไปไม่ได้”

เขาอ้าปากค้าง

“พ่อพูดเป็นเล่น นี่มันเกือบสองยามแล้ว กว่าจะลงไปรอกระเป๋าดูทาง
ก็คงตีหนึ่ง ถึงคอนโดฯ ผมก็คงไม่หลับ เวลามันผิดกันตั้งเท่าไร ที่นี่กลางคืน
ที่โน่นกลางวัน”

“ก็กินยานอนหลับเข้าไปสิ ยังไงแกก็ต้องไป”

“พ่อลากผมไปเพราะจะให้ไปดูตัวลูกสาวเพื่อนของพ่อใช่ไหมล่ะ นี่มัน
หมดสมัยคลุมถุงชนแล้วนะครับ ข้อสำคัญ พ่อก็รู้ว่าผมมีแฟนแล้ว”

เขาพูดเสียงดังจนคนแถวนั้นหันมามอง แต่พ่อทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้

“ฉันพูดยังงั้นหรือ”

“ถึงไม่พูด ผมก็รู้” เขาอดเถียงไม่ได้แต่ลดเสียงให้เบาลงเพราะเข้ามาอยู่
ในแถวกองตรวจคนเข้าเมือง ผู้โดยสารที่มาเครื่องบินลำเดียวกันจึงมารวมตัว

ทำให้แออัดมากขึ้น

“ลุงเฮงมีลูกสาว ลุงหน่อนก็มีลูกสาว”

พ่อหัวเราะ

“ลูกสาวลุงเฮงโตกว่าแก ลูกสาวลุงหน่อนเพิ่งสิบสอง แก่มันหาเรื่องจริง ๆ”

“ยังไผ่ผมก็รู้ว่าพ่อมีแผน”

“แกมันจะบ้า !”

พ่อไม่เคยยอมรับอะไรง่าย ๆ โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเขา พ่อถือว่าการยอมรับคือการยอมแพ้ นี่หากว่าไม่ได้สัญญากับ ‘ข้าวปั้น’ เอาไว้ เขาคงไม่มาพร้อมกับพ่อในเครื่องบินเที่ยวนี้เป็นแน่

พ่อของเขาไป ๆ มา ๆ ระหว่างกรุงเทพฯ กับอเมริกา พ่อไปสร้างตัวที่นั่นก่อนเขาเกิด วันไหนทุกข์ยามยามดี พ่อก็จะเล่าถึงความลำบากยากเข็ญจนเลือดตาแทบกระเด็นให้เขาฟัง ซึ่งเขาก็ฟังบ้างไม่ฟังบ้างเพราะไม่รู้ว่าพ่อพูดจริงหรือพูดเล่น ในเมื่อเวลาที่เขาเกิดจนรู้ความจนเติบโตเป็นหนุ่มขนาดนี้ ภคณไม่เคยรู้จักคำว่า ‘ลำบาก’ ว่ามันเป็นอย่างไร

เขาเคยถามว่าทำไมพ่อถึงได้มาตั้งรกรากอยู่ที่อเมริกา ซึ่งดูเหมือนว่าพ่อนิยมชมชอบประเทศนี้มากกว่าบ้านเกิดเมืองนอน แต่ทำไมเวลาที่แม่ท้องลูกชายคนแรกและคนเดียว พ่อถึงพาแม่กลับมาคลอดที่เมืองไทยหน้าตาเฉย

“เราอยากให้แกเป็นคนไทยเต็มตัวไงล่ะ เจ้าคน”

เขาเกิดที่เมืองไทยสนใจพ่อกับแม่ พ่ออายุครบขวบก็ย้ายกลับอเมริกา เพราะพ่อมีบริษัทขายอะไหล่ชิ้นส่วนรถยนต์รวมทั้งประกอบเองที่นั่น พ่อไม่เหมือนลุงเฮงกับลุงหน่อนที่มีพี่น้องมากมายอยู่เมืองไทย พ่อมีญาติห่าง ๆ คนเดียว คือคุณยายแดง ที่พ่อนับถือราวกับแม่ แต่คุณยายแดงจะเป็นญาติข้างไหนภคณไม่เคยรู้ ญาติพี่น้องที่คลานตามกันออกมา พ่อก็ช่วยเหลือให้ทุกคนได้มาทำมาหากินที่เมืองนอกกันทุกคน ภคณเคยแหย่พ่อว่าในเมื่อรักเมืองไทยจะตายทำไมไม่ปักหลักทำมาหากินอยู่ที่นั่น มาสมัครเป็นพลเมืองชั้นสองในประเทศอื่นทำไม คำถามนั้นเปรียบเสมือนใบเบิกทางที่ทำให้เขารู้เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตพ่อทีละนิด

“ครอบครัวเราจนมาก แล้วปู่ย่ากับย่าเสียดายก็มีลูกหลายคน ลูกบางคนก็ต้องเอาไปฝากขี้ดดอกไว้ตามบ้านที่รู้จักกันก็มี ที่หลังปู่กับย่าก็เล็กกัน พ่ออยู่กับย่ากับน้องๆ ผู้หญิง ส่วนไอ้ไพร่ขี้มันไปบวชเณรไม่ยอมสึกเพราะมีข้าวกิน กลางวันย่าขายผลไม้ กลางคืนขายผักไทย ขนมห้างญวน มีอาชีพกับอาชีพช่วยพวกนี้ก็เลยไม่ค่อยได้เรียนหนังสือ อย่างนั้นก็ไม่ว่าจะพอกิน พ่อเรียนหนังสือเสร็จเลิกเรียนก็ต้องไปทำงานกับลูกกับบ่าที่มหาไถ่ไทย เขามีร้านกาแฟที่นั่น แกก็รู้ว่าคนไม่มีการศึกษาจะทางานดี ๆ ได้ที่ไหน เพราะฉะนั้นเมื่อย่าตายและพ่อมีโอกาสมาเมืองนอก พ่อตั้งหลักได้แล้วถึงหาทางให้พวกอาๆ ของแกขึ้นมา ถึงพวกเขาไม่มีความรู้ แต่มีฝีมืออาหารคาวหวานที่สาบสอนให้ทำให้อาตั่วรอดเดี๋ยวนี้สามารถมีบ้านได้คนละหลังก็เพราะความอดทน แต่นั่นแหละ พุดไปแกก็คงไม่เข้าใจเพราะไม่เคยเจอสภาพอย่างนั้น แกมันโชคดีที่ไม่เคยอดอยากนอนหลับกับเสียงเพลง ไม่เหมือนพ่อที่ทุกคืนนอนฟังเสียงรถไฟจนเพลินไปเลย”

พ่อมาพบแม่ที่เมืองนอก แม่เป็นผู้หญิงเก่งแคล่วคล่องว่องไว เพราะฉะนั้นแม่ถึงไม่สนใจงานเมื่อพ่อขอแม่แต่งงาน ทั้งๆ ที่รักผู้หญิงอีกคนหนึ่งอยู่ แม่บอกเขาอย่างไม่มีที่ระ

“รักก็รักไปสิ อยู่ห่างกันตั้งหลายหมื่นโยชน์ แล้วเขาก็แต่งงานไปแล้ว แม่ไม่ใช่คนงมงายขึ้นขนาดนั้น อีกหน่อยเขาก็ลืมไปเองนะ รู้ไหม ตาตณ พ่อแกเขามีवासได้มาเมืองนอกก็เพราะพ่อของผู้หญิงคนนี้ เขาให้เลือกกระหว่างส่งเสียให้พ่อมาเรียนเมืองนอกแล้วเล็กกับลูกเขา หรือให้ลูกหนีตามพ่อแอกออกจากบ้านโดยไม่ให้แม่แต่สตางค์แดงเดียว”

“แล้วพ่อก็เลือกมาเมืองนอก เห็นแก่อนาคตของตัวเอง ว่า...พ่อเห็นเห็นแกตัวจังเลย”

แม่เขาหัวเราะหึๆ

“พ่อเขาเห็นแก่อนาคตผู้หญิงที่เขารักต่างหาก เขาทนไม่ได้ที่จะเห็นเธอลำบาก พ่อออกจากบ้านผู้หญิงคนนั้นโดยไม่ยอมตกลงอะไรสักข้อ พ่อนึกแต่ว่าจะเดินออกจากชีวิตผู้หญิงคนนั้นนับแต่วันทีนั้นทีเดียว พ่อย้ายจากบ้านข้างทางรถไฟหายหน้าไปหลายเดือน แต่พ่อผู้หญิงเขาก็ดีใจหายให้สมุนตามพ่อแอกจนเจอ เขาก็เลิกเลงพอตัวเมื่อสัญญาแล้วก็ต้องรักษาสัญญา พ่อแอกก็ได้มาเมือง

นอกเพราะอย่างนี้”

“แล้วพ่อไม่เคยติดต่อกับผู้หญิงคนไหนอีกเลยหรือแม่”

“อันนี้ไม่รู้ละ เท่าที่อยู่ด้วยกันก็ไม่เห็นเขาวอแวกับใคร เป็นพ่อบ้านที่ดี แต่ลองไปเปิดหนังสือที่โต๊ะข้างเตียงดูสิ หนังสือเก่าๆ เล่มนั้นแหละ ใครก็เคลื่อนย้ายไปจากที่ไม่ได้ ในหนังสือมีดอกไม้แห้งทับอยู่ดอกหนึ่ง”

“ดอกอะไรละ แม่”

“ดอกแก้ว!”

ภคณโทรหาข้าวปั้นในทันทีที่ถึงคอนโดฯ ฝ่ายนั้นรู้ดีว่าเขาจะกลับถึงกรุงเทพฯ คืนนี้ ข้าวปั้นจึงยังไม่นอน หล่อนรอโทรศัพท์ด้วยใจจดจ่อ พอเครื่องดัง ข้าวปั้นก็รีบพูดทันที

“ถึงแล้วหรือคะ ศณ”

“ครับ ขอโทษด้วยนะที่ทำให้รอนาน ผมอยากโทรหาคุณตั้งแต่ที่สนามบิน แต่พอดีเบตฯ หหมด”

ภคณไม่ยอมบอกความจริงว่ากลัวพ่อจะหมั่นไส้ ที่จริงเขาไม่ถึงกับกลัว เป็นแต่เกรงใจ เพราะพ่อมักจะย้ำให้เขาเห็นความสำคัญของการเรียนอยู่เสมอ

“พ่ออยากให้แกเรียนสูงๆ อนาคตจะได้ไม่ลำบากเหมือนพ่อ เพราะว่าจะเป็นตัวตบตาถึงทุกวันนี้ พ่อแทบจะฆ่าตัวตายหลายหนแล้ว ส่วนเรื่องผู้หญิงไม่ต้องกลัวว่าจะไม่มีแฟน เรายังมีอีกยาวไกล ถึงเวลาก็เจอเองนั่นแหละ ลูกสาวเพื่อนพ่อสวยๆ หลายคน”

ก็เพราะพ่อพูดอย่างนี้แหละที่ทำให้เขาฝังใจว่าพ่อจะจัดการคลุมถุงชนเขา กับลูกสาวคนใดคนหนึ่งของบรรดาเพื่อนๆ พ่อที่เติบโตขึ้นมาในละแวกเดียวกัน

ภคณรู้จักข้าวปั้นในงานเลี้ยงบ้านกงสุล หลังจากที่บรรดานักเรียนไทยจากสถาบันต่างๆ ทั่วสหรัฐอเมริกาจัดกิจกรรมหาทุนส่งเงินไปช่วยราษฎรที่ประสบภัยน้ำท่วมในต่างจังหวัดที่ประเทศไทย ข้าวปั้นเรียนอยู่บอสตัน หล่อนบินมากับเพื่อนอีกสามคนเพื่องานนี้โดยเฉพาะ ภคณสะดุดตาสาวน้อยคนนั้น เพราะใบหน้าและรอยยิ้มที่พร้อมจะเป็นมิตรกับทุกคนจนเขาต้องเข้าไปแนะนำ

ตัวเองอย่างเป็นทางการ ข้าวปั้นไม่ใช่คนสวยเลอเลิศ หล่อนเป็นคนรูปร่างเล็ก
สมส่วน ผิวผ่อง ส่วนที่เด่นที่สุดบนใบหน้าคือฟันยื่นตากลมมันระยับกับรอยยิ้ม
เบิกอรุณที่ทำให้เขาใจเต้นทุกครั้งที่มีมอง หล่อนเรียนมหาวิทยาลัยปีสุดท้ายใน
ขณะที่เขากำลังทำปริญญาโท เมื่อหล่อนบินกลับบอสตัน เขาโทรศัพท์คุยด้วย
ทุกวันนับตั้งแต่เรื่องที่ไร้สาระจนถึงหลักวิชาการ ทำให้รู้ว่าข้าวปั้นเป็นคนที่มีมัน-
สมองสมกับรูปร่างหน้าตา

ภคณารู้สึกว่าตัวเขาตกหลุมรักข้าวปั้นก็ตอนที่หล่อนบินกลับเมืองไทย
อย่างกะทันหันเพราะบิดาเสียชีวิต ด้วยเหตุนี้ เมื่อพ่อชวนเขากลับด้วยกัน
ภคณจึงไม่ปฏิเสธการที่จะได้พบข้าวปั้นอีกครั้ง

“ข้าวดีใจที่ศพนโอรมาเพราะอยู่ที่นี้หาคนคุยด้วยยากเหลือเกิน พอเสร็จ
งานศพคุณพ่อ คุณแม่ยังไม่ทันหายเหนื่อย พี่น้องทางด้านคุณพ่อก็เข้ามารุม
ล้อมเรื่องแบ่งสมบัติ คุณแม่ของข้าวก็ไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรนัก เพราะตอนมีชีวิตอยู่
คุณพ่อเป็นคนดูแลทุกอย่าง”

“ทำไมพวกเขาถึงทำอย่างนั้น ในเมื่อข้าวเป็นลูกคนเดียวไม่ใช่หรือ?”

“คุณพ่อมีบ้านเล็ก ๆ อีกสองสามแห่ง” ข้าวปั้นพูดเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา

“คุณแม่ก็ทราบแต่นั้นไม่ใช่ปัญหา เพราะคุณแม่ข้าวเป็นคนยุติธรรม แต่
คิดว่าคุณพ่อคงทำทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ที่หนักใจคือพวกพี่น้องต่างหาก บริษัท
คุณพ่อมีคุณลุงคุณอาพร้อมหุ้นอยู่ด้วย ทุกคนต้องการให้คุณแม่ขายหุ้นให้พวกเขา
เขาไม่ยอมให้คุณแม่เข้ามายุ่งเกี่ยว”

“อย่างนี้ก็ไม่สวยซิ ผมว่าข้าวควรบอกให้คุณแม่ปรึกษานาย”

“คิดเหมือนกันค่ะ แต่ตอนนี้บอกตามตรงว่าข้าวหมดแรง เพราะยังทำใจ
เรื่องคุณพ่อไม่ได้เลย ไม่นึกว่ากลับมามีชีวิตได้เห็นหน้า”

ปลายเสียงสั้นจนเขาสงสัย ภคณปลอบอย่างอ่อนโยน หากทำได้เขาจะ
เล่นไปหาในทันทีที่มาถึงแม้ว่าจะตึกตื้นเพียงใด แต่ข้าวปั้นไม่ใช่ผู้หญิงที่เขาเคย
คบ เขาว่างหล่อนไว้อีกระดับหนึ่ง ระมัดระวังและให้เกียรติเพื่อว่าในอนาคต
หล่อนจะได้เป็นแม่ให้ลูกของเขาอย่างสมศักดิ์ศรี

“เพื่อนพ่อผมก็เป็นทนาย” เขาพูดเมื่อข้าวปั้นค่อยสร้างโศก “พรุ่งนี้พวก
เรานัดทานอาหารกลางวันด้วยกัน ข้าวว่างไหมล่ะฮะ ถ้าว่างชวนคุณแม่มาด้วย

ผมจะแนะนำลุงเฮงให้รู้จัก ลุงเฮงเป็นนายชื่อดัง คุณแม่ของข้าวยากปรึกษาอะไรก็ได้ เราจะได้มีทางหนีทีไล่”

“จะเหมาะหรือคะ ข้าวกับคุณแม่เป็นใครก็ไม่ทราบ ไม่รู้จักกันสักหน่อย คุณแม่คงไม่ยอม”

“ก็พูดให้คุณแม่ยอมซิละ บอกท่านตามตรงว่าผมเชิญ...เพราะผู้ใหญ่ของเราจะได้รู้จักกันเสียที ผมว่าเราไม่ควรเป็นคนแปลกหน้าซึ่งกันและกันอีก ผมจริงใจกับข้าวนะ”

“ขอข้าวกิดดูก่อนเถอะคะ ต้องฟังเสียงคุณแม่ด้วย ถ้าท่านตกลง เราก็ได้พบกันที่นั่น”

เขาบอกสถานที่ตามที่รู้จักพ่อแล้วก็สวดมนต์ภาวนาให้หล่อนรับคำเชิญ

พ่อของภคณชื่อคอนโตะ ริมแม่น้ำเจ้าพระยาไว้เป็นที่พักเวลาเดินทางมาทำธุระที่เมืองไทย เพราะง่ายแก่การรักษาดูแล ส่วนบ้านพร้อมที่ดินในโครงการที่มีชื่อสองสามแห่งปล่อยให้ฝรั่งอังกฤษที่มาเป็นครูสอนหนังสือโรงเรียนนานาชาติเป็นผู้เช่า โดยวิสิษฐ์เพื่อนนายของเขาช่วยดูแลรักษาผลประโยชน์ให้ ภคณรู้ดีว่าการที่พ่อหนีเขามาด้วยครั้งนี้ เหตุผลหลักก็เพื่อให้เขาค้นเคยกับทรัพย์สินสมบัติที่วันหนึ่งข้างหน้าต้องตกเป็นของเขาเพียงคนเดียว

“นายศณ แกเสร็จหรือยัง”

วินตะโกนเรียกลูกชายอยู่หน้าห้องน้ำสลับกับการพลิกข้อมือดูนาฬิกา แล้วก็บ่น

“ปลูกตั้งนานแล้ว แกทำอะไรของแกวะ”

ภคณเปิดประตูออกมา กลืนโคลงฟุ้ง แต่งตัวเรียบร้อย แต่หน้ายุง

“ทำไมใจร้อนจัง ผมไม่เคยอาบน้ำแต่งตัวเร็วเท่านี้เลยนะ กินข้าวเที่ยงครึ่ง พ่อจะรีบไปไหน นี้อย่าอยู่เลย”

“แกไม่ต้องซัก ตามมาก็แล้วกัน”

“พ่อ...ผมนัดเพื่อนให้มาเจอเราที่โรงแรม เรามีปัญหาเรื่องกฎหมาย ผมอยากให้คุณคุยกับลุงเฮง”

พ่อไม่ได้พูดอะไร แต่เขาก็สบายใจเพราะถือว่าได้ขออนุญาตแล้ว

คุณยายแดงส่งรถพร้อมคนขับมารอแต่เช้า แทนที่พ่อจะสั่งให้คนรถขับตรงไปยังโรงแรมที่นัดหมาย กลับบอกว่า

“ไปโบ๊เบ๊”

“ไปไหนนะ พ่อ”

นายชมคนขับรถเก่าแก่หันมาหัวเราะด้วย

“คุณพ่อคุณศนมาเมืองไทยที่ไรก็ไปอยู่สามที่ เจ้าพ่อหลักเมือง หลวงพ่อโสธร และตลาดโบ๊เบ๊...”

“ตลาดโบ๊เบ๊ ไปทำไมกัน พ่อจะซื้อของไปขายที่โน่นหรือ” ภคณงเป็นไก่ตาแตก พ่อเขาถอนหายใจ

“ไปดูบ้านเกิดของฉันซิวะ ไข่โง่ ดีแล้วที่แกมาด้วย แกจะได้รู้ว่าพ่อเกยากจนขึ้นแค่ไหนไหน กว่าจะได้มาแต่ละเฟื้องแต่ละสลึงเลือดตาแทบกระเด็น ไม่สบายเหมือนแกใช้เงินโครมๆ ไม่เคยเก็บออม บางทีการไปโบ๊เบ๊วันนี้อาจทำให้เกิดได้กลายเป็นคนดีกับเขาบ้าง”

“ผมไม่ใช่ลูกเกเรนะพ่อ ไม่เคยทำความเดือดร้อน เรียนก็เก่ง แต่ไอ้เรื่องเกิดมาแล้วสบาย ผมว่ามันก็ช่วยไม่ได้ ในเมื่อเรามีจะให้ทำเป็นจนยังงิ พ่อน่าจะเข้าใจว่ามันคนละสมัย...พ่อแหย่หนอยตรงที่เป็นผู้บุกเบิก มันก็ต้องลำบากกว่ากันเป็นธรรมดา”

พ่อลูกนั่งเถียงกันหลังรถทำให้นายชมอมยิ้ม ไม่ได้พบ ‘คุณศน’ หลายปี เติบโตเป็นหนุ่มใหญ่สูงกว่าพ่อ หน้าตาหล่อเหลาบอกความฉลาดไม่ผิดเพี้ยน ‘คุณเปี้ยก’ แม่แต่น้อย

“ไปจอดวัดบรมอย่างเคยนะครับ”

“ดีเหมือนกันลุงชม ว่าแต่ไม่รู้จะมีที่จอดรถหรือเปล่า คนมีรถมากขึ้น จอดเสียจนจะไม่มีทางเดินอยู่แล้ว”

กับลูกชายคนเดียว วินหันมาบอกว่า

“ได้ที่จอดแล้วพ่อจะพาเดิน...วันนี้อากาศยังไม่ร้อนเท่าไร แกก็ถือว่เป็นการออกกำลังกายแล้วกัน”

ภคณสวมแว่นตาดำ อยู่ในรถมีแอร์เย็นก็ไม่ค่อยรู้สึกอะไร ก้าวพ้นรถเจอแดดเปรี้ยงทำให้เริ่มปวดหัวหนีบ

“ขนาดไม่ร้อนของพ่อ” เขาถอนใจพรี๊ด “หมดหล่อกันพอดี”

วินไม่ฟังเสียง ทำทางมีความสุขที่ได้กลับมาเยือน ‘บ้านเก่า’ ต่างกับภคณ ที่ทำหน้าที่เป็นมะเหงกอย่างที่พ่อชอบบน

“เดินระวังชี้หมาด้วยนะคุณศณ พระท่านเลี้ยงหมาเป็นร้อย เดินดี ๆ”

ภคณนั่งเจียบมาตลอดทาง เขาไม่ได้โกรธพ่อที่พาเดินท่องตลาดหรือ เลี้ยวลัดเข้าไปในซอยแคบ ๆ ที่แยกออกไปได้หลายทางจนทะเลถนนใหญ่ หรือ แม้แต่สะพานไม้สูงคร่อมทางรถไฟเชื่อมระหว่างวัดบรมนิวาสกับตลาดโป้เบ้ พ่อบอกว่า

“วัดท่านสร้างเพราะคนเดินข้ามทางรถไฟไปมาโดนรถไฟทับตายไม่รู้ เท่าไหร่ต่อเท่าไหร่”

พ่อพาเขาเดินเหื่องซุ่มเข้าไปในตลาดอับ ๆ ที่เต็มไปด้วยร้านค้าขนาดเล็ก พ่อค้าแม่ค้าส่งเสียงขรม พ่อชี้ให้ดูตึกแถวเก่าตรงข้ามโรงบิลเลียดร้างที่มีตาแป๊ะ แก่นั่งดูบุหรี่ยูบนเก้าอี้อย่างไม่สนอกสนใจกับอะไรทั้งสิ้น

“ลุงหน่อนอยู่ห้องนั้น บ้านเขาขายผ้าลาย จนทุกวันนี้ก็ยังทำอยู่”

“แล้วบ้านลุงเฮงล่ะ บ้านพ่อล่ะ”

เขาถามด้วยความอัศจรรย์ใจเหมือนพ่อพาเข้ามาอยู่ในอีกโลกหนึ่ง โลก แห่งความเป็นจริงที่เคยเป็นปุมหลังของพ่อ มันช่างไม่สวยสดงดงามเอาเสีย เลย เพราะทุกคนเอาแต่ทำมาหากินตัวเป็นเกลียว แต่ละใบหน้ามีแต่ความมุ่งมั่น เอาจริงเอาจังและเหน็ดเหนื่อย ภคณเดินสวนทางกับคนหาบของเร่ที่มีไม้คาน พาดบนไหล่ ของหนักออกอย่างนั้นแต่ทำไมหน้าตาเขาถึงเฉยเมยเหมือนไม่รู้สึกรู้สา

“โน่นเนาะ ริมทางรถไฟตรงสะพานเหล็ก สะพานแรกที่รถไฟออกจาก สถานีหัวลำโพง บ้านลุงเฮงอยู่ข้างหลังติดคลองมหานาคใกล้คานเรือ...โรงซ่อม เรือสมัยนั้น แต่เดี๋ยวนี้อันไม่มีแล้วละ ทุกอย่างกลายเป็นตึกหมดเชื่อมยาวไปถึง โป้เบ้ทาวเวอร์ แก้วใหม่ เจ้าศณ ว่าหน้าบ้านที่พ่อยู่มั้ยต้นกระท่อม มันก็คล้าย ๆ ต้นกัญชานั้นแหละ เคี้ยวแล้วชู้ซ่า พ่อเก็บใบมันขายได้กำละตั้งบาทสองบาทเป็น ค่าขนมไปโรงเรียน”

น้ำเสียงพ่อค่อนข้างโอ้อวดแจ่มใสจนเขาจับไม่ได้เลยว่าพ่อมีความน้อย

เนื้อต่ำใจกับอดีต เพราะเหตุนี้ละมั้งที่ทำให้พ่อไม่แก่ ผิวหน้าตึงเนียนเหมือน
ยกเครื่องมาไม่นาน ดูยังไ้ก็เป็นตาแก่อายุหกสิบห้า

ภคณกลืนน้ำลายเมื่อเบือนหน้ามองนอกรถ แดดข้างนอกยังคงจัดจ้าน
รถติดเป็นเทือก พ่อบอกว่าสมัยนั้นรถไม่มากเหมือนเดี๋ยวนี้นี้ แต่แดดร้อนเปรี้ยง
ยังไ้ก็คงไม่มีวันเปลี่ยน และพ่อของเขาก็ดึงย่ำเท้าไปกลับโรงเรียนทุกวัน
พอเสาร์อาทิตย์ก็ต้องไปช่วยปากับลุงชายของในมหาดไทยเพราะพ่อเป็นคนจน!

ภายในเวลาสองชั่วโมง พ่อทำให้เขามองเห็นโลกที่เขาไม่เคยรู้จักมาก่อน
เลยในชีวิต โลกที่ทำให้เขาเดินสะดุดจนเจ็บที่หัวใจเพราะสงสารพ่อเป็นครั้งแรก!

นายชมเลี้ยวรถเข้าบริเวณโรงแรมหรูอย่างคุ้นเคย มีรถสองคันจอด
เทียบทางเข้าตรงบันไดหินอ่อน แล้วพ่อเขาก็ไ้วยวาย

“นั่นมันเฮงกับเจ้าหน่อนนี่ หน้อยแน่...มันตัดหน้ามาถึงก่อนเราไ้ได้ ชีชะ”

พ่อรีบลงจากรถโดยไม่รอคนมาเปิด โบกไม้โบกมือทักทายกับ ‘ลุงเฮง’
ขณะที่ ‘ลุงหน่อน’ กรีดนิ้วหยิบธนบัตรใบละห้าร้อยออกมาส่งให้คนขับรถไปจอด
“ดูรุดดี ๆ หน้อย”

ภคณยกมือไหว้เพื่อนพ่อทั้งสองคน ‘ลุงเฮง’ ยังหล่อเหมือนเดิมแต่
ลงพุง ส่วน ‘ลุงหน่อน’ ยังคงสะอิดสะเอ้งแต่ผมบางจนแทบจะนับเส้นไ้

“ว่าไ้ นายศณ เมื่อไ้ห้จับล่ะเรา”

ลุงเฮงตบไหล่ภคณอย่างคุ้นเคย เขากับลุงเฮงเจอกันบ่อยเมื่อลุงบินไป
ตีกอล์ฟที่อเมริกา ส่วนลุงหน่อนพยักหน้าเมื่อเห็นเขา

“เฮ้ย...เบ๊ยก ลูกชายเ็งนี่สูงฉิบหายเลย”

“แล้วไ้หล่อเหมือนพ่อมันด้วย” พ่ออดไ้ไม่ได้ แต่มีความภูมิใจซ่อนอยู่
ในน้ำเสียง

ภคณมองดูพ่อ อดปลื้มในใจไ้ไ้ไ้ที่พ่อดูหล่อกว่าทุกคน สีหน้าเบ่งบาน
ปีติ พ่อคงนึกว่ากว่าจะถึงวันนี้...จากเด็กเบ๊เบ๊เร่ร่อน พ่อไ้ได้มายืนหน้าโรงแรมที่
หรูหราที่สุดในประเทศ มีคนก้มหัวไ้เป็นรายทาง แต่พ่อต้องผ่านความยาก
ลำบากจนเลือดตาแทบกระเด็น

“ไป...ไป...หิวแล้ววะ”

ยังไม่ทันที่ทุกคนจะเดินเข้าข้างใน รถยนต์คันหนึ่งแล่นเข้ามาจอด ณ ที่ตรงนั้น ภคณหันไปมองอย่างไม่ตั้งใจ สตรีสาวน้อยที่ก้าวลงมาเป็นคนแรกทำให้เขาอุทานเบาๆ

“ข้าวปั้น!”

พ่อและลุงทั้งสองของเขาเหลียวกลับมา พอเห็นสตรีวัยกลางคนอีกคนหนึ่งที่กำลังตามสาวน้อยผู้นั้นลงจากรถ ทุกคนก็ยืนตะลึงนัยน์ตาเบิกกว้างเหมือนเห็นผี!

“คุณดอกแก้ว!”